

Com afusellar la nit electoral

Com sempre, guanyarà tothom". Josep Pernau, el degà, un punt sarcàstic, del Col·legi de Periodistes de Catalunya amenitzava, amb altres "especialistes de la comunicació", els prolegòmens de la gran nit de TV3. Pocs minuts abans de les vuit totes les televisions preparaven l'espectador —el televident neguitós— per al ritual més espectacular de totes les nits electorals. ¿Qui manarà? Perquè aquest cop, de veritat, no se sabia. I els sondejos —a les vuit, a totes les televisions— provocaven el col·lapse psíquic de la població civil. Les possibilitats d'un empat —més vots per al PSOE, més diputats per al PP— eren una notícia excepcional, almenys per als mitjans de comunicació: convertien les televisions en l'oracle imprescindible del ciutadà despistat. Públiques i privades tenien tota la nit al davant.

La novetat televisiva es deia Antena 3. No es van estar de remarcar-ho. Un gran espectacle —*La Gran Decisió*— en versió *hightech*, com si l'hagués dissenyat Norman Foster. Estètica freda, estudi a la vista i meravelles de la tècnica encara un pèl massa incipient. Feien funcionar, com podien, la "càmera viva", que transformava Olga Viza en un succedani de Max Headroom, en contacte directe, des de l'estudi, amb protagonistes de tot l'estat. També exhibien una careta de presentació que era tot un prodigi de realitat virtual, transformat en realitat abismal quan es combinava amb les actuacions pre-modernes d'Emilio Aragón i una banda d'imitadors de La Trinca, anomenats Apple Golden Quartet. Només TV3 s'acostava al ritme *màquina* d'Antena 3, però hi posava un pessic de sobrietat catalana. Salvador Alsius, davant una pantalla gegantina de tons blavosos, exercia d'home del temps mentre les meravelles del *zapping* ens portaven a José María Benegas que parafrasejava, "por consiguiente", les falques de Déu, tot comentant, a quarts de nou, l'enquesta encarregada pel Partit Socialista. S'insinuava ja el discurs noctàmbul del socialisme: som el partit més votat. No se'l creien, però hi tocava. Tot plegat, vam descobrir que Benegas, quan li demanen un canvi d'idioma, de l'espanyol a l'anglès, es descobreix profundament nacionalista. I mal educat: "Estamos en España". Però, en aquestes primeres hores de la nit més llarga, els comentaristes dibuixaven altres tesis de la nit: el Rei podria acabar triant, a soles, el partit encarregat de formar govern i la Llei

d'Hondt podia oferir sorpreses realment criminals. Sort que, entremig de tanta transcendència, TV3 oferia un col·latge humorístic —*Elegits per a la glòria*— que entusiasmava els televidents avorrits de consens, gràcies a la vena anarquista dels francitradors de la televisió pública. Jordi Ferrarons ho havia maquinat tot: seccions com *Sexe, campanya i cintes de vídeo* amb Pilar Rahola d'actriu principal, anuncis de pel·lícules inèdites —*Rocky VI*, l'últim combat de Miquel Roca que també actua a *Matrimoni de Convergència*— i un muntatge destraler dels polítics en campanya barrejats amb la campanya electoral més apassionant de la història de les sèries de televisió, Batman contra Pingüí a la mítica ciutat de Gotham City. Una idea semblant a la de Canal 9, que oferia també un sucós recull d'anècdotes, demostrant, tanmateix, que l'homologació estètica i programàtica de les televisions autonòmiques associades a la FORPA només es trenca en certs detalls. Detalls que, a TV3, quan deixen treballar als professionals, funcionen sols. L'humor, per exemple.

Però, al final, duxa escocesa. Sobre un fons blau, institucional, l'esfinx de Corcuera recordava, a dos quarts d'onze de la nit, que les sorpreses es queden sovint a mig camí. Pèrdues limitades del PSOE, alça insuficient del PP, i CIU que no decidirà tant. Al costat del ministre de l'Interior, Rosa Conde, vestida de negre i cara-

bassa, alligona els periodistes sobre *horquillas* electorals però feia l'efecte que tampoc no l'entenen. A l'altre cantó del tub catòdic, Alfonso, amb impecable corbata de *look* UCD, feia la seva particular conferència de premsa per recordar al món que el PSOE, i per tant ell mateix, manaran quatre anys més. Una obvietat que feia incòmode, i ridícul, l'últim invent d'Antena 3, un Parlament de teatrí amb un representant —excepte el d'HB— de cada una de les forces polítiques representades a les Corts. En la soledat d'un plató simulat, hi havia polítics de tot arreu del país: Joaquim Ferrer, cara de bonastre, que no trobava encara l'aspecte de president del Senat que, diuen, li toca en cas de pacte PSOE-CIU, Tàrsilo Piles, que va poder sentir la veu sense fils del seu líder natural, González Lizondo, parlant de no res, que és el millor que es pot fer en nits tan incertes com aquestes, i Josep Lluís Carrod-Rovira, que mirava els focus irrealment i es demanava, sota la seva calbosa incipient, si no hauria estat millor a l'Hotel Ritz celebrant el retorn d'ERC a l'hemicicle espanyol. Llàstima, doncs, de Corcuera. Havia avisar massa aviat que els televidents no tindrien la gran nit d'apocalipsi electoral que molts esperaven. Després ja només quedà l'insistent anunci de la Coca-Cola. Guanyadors o perdedors, hi ha Coca-Cola per a tothom. Coca-Cola i res més.

Oriol Malló